

Underbilag til Bilag 13.**Oversættelse af Oversigten vedrørende Ordningen af Nævningeinstitutionen i Tyskland.**

A. I Tyskland gjaldt fra den 1. Oktober 1879 Loven om Domstolenes Ordning („Gerichtsverfassungsgesetz“) af 27. Januar 1877 (Rigslovtidende — „Reichsgesetzblatt“ — S. 77). Denne Lov ordnede Straffedomstolenes Kompetence i store Træk paa følgende Maade:

Med Hensyn til alvorligere Forbrydelser*) var Nævningedomstolene kompetente, med Hensyn til mindre alvorlige Forbrydelser og Forseelser Straffekamrene, med Hensyn til lette Forseelser og Overtrædelser „Schöffengerichte“ (Meddomsmandsdomstolene).

Nævningedomstolene bestod af 3 Dommere og 12 Nævninger. Nævningerne skulde kun afgøre Skyldsspørgsmaalet; de havde ingen Andel i Straffens Fastsættelse. Nævningernes Raadslagning var hemmelig og foregik uden Medvirkning af juridiske Dommere. De tre Dommere afgjorde Spørgsmaalet om Straffen.

Straffekamrene ved Landretterne var sammensat af 5 juridiske Dommere.

„Schöffengerichte“ var indrettet ved Underretterne („Amtsgerichte“); de var sammensat af en juridisk Dommer og 2 Meddomsmænd („Schöffen“).

B. Denne Ordning gjaldt indtil den 1. April 1924. Paa denne Dag traadte Forordningen om Domstolenes Ordning og Strafferetsplejen af 4. Januar 1924 (Rigslovtidende I., S. 15) i Kraft, hvorved gennemførtes grundlæggende Ændringer i Straffedomstolenes Ordning; Loven om Domstolenes Ordning („Gerichtsverfassungsgesetz“) og Straffeprocelsesloven („Strafprozessordnung“) blev i den saaledes ændrede Skikkelse paa ny kundgjort den 22. Marts 1924 (Rigslovtidende I., S. 299).

I. Nævningedomstolene bestaar siden da af 3 Dommere og 6 Nævninger. Dommere og Nævninger holder fælles Raadslagning og har i Fællesskab Afgørelsen med Hensyn til Spørgsmaalene om Skyld og Straf.

Straffekamrene ved Landretterne blev afskaffet som dømmende Retter i 1ste Instans. Paakendelsen af samtlige strafbare Handlinger, som ikke henhørte til Nævningedomstolenes Competence, blev overdraget Underretterne. Ved Underretterne blev der, som allerede tidligere, indrettet „Schöffengerichte“. Disse „Schöffengerichte“ dømmer i en Sammensætning af 2 juridiske Dommere og 2 Meddomsmænd (saakaldt udvidet Schöffengericht) eller i en Sammensætning af en juridisk Dommer og 2 Meddomsmænd. Med Hensyn til mindre alvorlige Tilfælde, nemlig alle Overtrædelser, lettere Forseelser og visse Forbrydelser, hvis Konstatering ikke plejer at volde særlige Vanskeligheder (saasom groft Tyveri, gentaget Tyveri m. m.), blev Underdommeren kompetent som Enedommer uden Medvirkning af Meddomsmænd.

II. De Grunde, der har ført til denne Ændring, er følgende:

1. Det havde vist sig at være en Ulempe, at Nævningerne ved Nævningedomstolene skulde holde Raadslagning uden erfarne juridiske Dommers Raad; paa

*) Ifølge den tyske Straffelovbog bestemmes „Forbrydelser“ („Verbrechen“) som Handlinger, for hvilke der er foreskrevet Dødsstraf, Tugthusstraf (fra 1—15 Aar eller paa Livstid) eller Fæstningsarrest i mere end 5 Aar. „Forseelser“ („Vergehen“) er Handlinger, der straffes med Fæstningsarrest (fra 1 Dag indtil 5 Aar), med Fængsel (fra 1 Dag til 5 Aar) eller med Bøde over 150 Mk. „Overtrædelser“ („Übertretungen“) er Handlinger, der straffes med Arrest („Haft“, som kan idømmes fra 1 Dag indtil 6 Uger) eller med Bøde indtil 150 Mk.